

HYVÄ OLO JA TERVEYS

Suuri isänmaallinen sotamuseo Ukrainan Kiovassa on ollut yksi Vatsakerhon kohteista. 102-metrinen Äiti Maa -patsaan vierellä Antti Järveläinen näyttää pikkupojalta.

Perjantai-iltana pallo saa kyytiä. Liikunnanriemun lisäksi tärkeää on kerhon tuoma sosiaalinen ja henkinen virike.

Äijäkerho on hervoton henkireikä

SSS | PIA VIMAN
pia.viman@sss.fi

Lentopallo sinkoilee verkon yli kuittailujen ja kannustusten saattelemana. Vatsakerho kokoontuu perjantai-illan peleihinsä liikuntasalissa.

– Nimi on hieman harhaanjohtava, koska me olemme tällaisia salskeita urheilijanuorukaisia, kerhon aktiivijäsen **Kari Fresenius** kuittaa.

Vuonna 1972 Salpan vatsakerhon perustivat Salon Palloilijoiden toiminnassa ahkerasti mukana olleet miehet. Kerhon nimi juontaa juurensa siitä, että kerhon perustajajäsenillä alkoi aktiivisen urheilun jälkeen olla uhkakuu vatsan seudun pyörityminen.

Nykyisin Vatsakerhon nimellä toimivan kerhon peli-illoissa käy säännöllisesti noin 20 miestä.

Urho Suomisella peli-iltoja on kertynyt vuodesta 1974 asti reilut 950.

– Miesten harrastekerhot eivät olleet kovin tavallisia 1970-luvulla, sanoo Suominen.

Perustajajäsenistä mukana on vielä **Matti Lehtinen**, jolla peli-iltoja on lähes 1100.

Kuutisen vuotta mukana ollut Fresenius edustaa kerhon nuorisosaostoa, johon kuuluvat alle 50-vuotiaat.

Kerhojäsenyydelle ei ole erityisiä vaatimuksia, mutta tosikko ei voi olla. Hulvaan huumori ja armoston kuittailu ovat tärkeä osa tapaamista.

– Ei me mitään tulikastetta pidetä, mutta huumoria on kestävä, rankkaakin. Ja tietysti pitää olla mies, naurahtaa Suominen.

– Jos kuvittelee itsestään liikkoja, täällä palautetaan kyllä maanpinnalle, mutta hyvässä hengessä, Fresenius lisää.

Kerho on miehille ennen kaikkea tärkeä henkireikä. Lentopallo puolestaan sopii lajina kaikille.

– Kyllä täällä hiki irtoaa, mutta sosiaalinen ja henkinen puoli ovat sitäkin tärkeämpiä,

miehet sanovat.

Fresenius tuli mukaan kaverien ja velipojan innoittamana.

– Olen peliporukassa aika keltanokka, vaikka takana on 30 vuotta lentopalloa, vinnistäää mies.

Pelin jälkeen saunotaan ja istahdetaan jälkipeleihin yhden oluen verran. Se on vuosikymmenten perinne.

Vuosien saatossa toiminta on pysynyt hyvin entisellään. Uusin perinne on vuosittainen reissu johonkin Euroopan kohteeseen. Suunnitelmia tehdään yhdessä jälkipelitunnelmissa. Kohde on yleensä sellainen, johon ei ehkä tulisi perheen kanssa tai muutenkaan lähdettyä.

Puolassa sijaitseva saksalaisten sodanaikainen keskitysleiri ja nykyisin museona toimiva Auschwitz sai huumorin kylälästäjän miesporukan hiljaisiksi.

– Se teki valtavan vaikutuksen ja pisti miettimään, miten se kaikki voi olla mahdollista,

miehet vakavoituvat.

Pikkurahaa ja risuaitamiehiä

Miehet keräävät matkakassaa peli-iltamaksulla. Jokaisesta peli-illasta maksetaan viisi euroa per heppu, jolla katetaan koko kööriin matkakuluja.

Kolikkoja kannattaa varata muutenkin pelikassin pohjalle, sillä löysästä pelistä rokotetaan. Jokaisesta virhesyötöstä joutuu pulittamaan euron. Freseniuskin velipoika **Kimmo** pitää pelipöytäkirjaa. Tukkimiehen kirjapidolla porukasta paljastuu aina muutama viiden virheen risuaitamies.

– Ei tässä silti köyhtymään pääse, vaikka heti on maksettava, miehet hymyilevät.

Kotona palaute peli-illoista on ollut vain positiivista.

– Kyllä vaimo ja lapset tietävät, ettei perjantai-illalle kannata sopia mitään menoja, Suominen sanoo.

– Peleissä saa hengähtää. Kyllä kotiin saapuu pelin jäl-

keen aina hyväntuulinen mies, toteaa Fresenius.

Miehillä ei ole kerhossa hierarkiaa, eikä puheenjohtajaa. Matkakassan osalta rahastonhoitajana toimii Lehtinen.

– Matti hoitelee muutenkin matka-asioita. Moni asia hoituu porukalla. Jos ei ihan aina suunnitelman mukaan, niin hoituu kuitenkin, miehet sanovat.

Porukka koostuu monesta eri ammatinharjoittajasta. Kukaan ei nauti erityiskohtelua.

– Ammatillisella taustalla ei ole mitään merkitystä, kaikille ollaan ihan yhtä armottomia, miehet nauravat hyväntahtoisesti.

Suominen innostaa muitakin keräämään yhteen porukkaa ja aloittamaan leppoisan kerho-harrastuksen.

– On tärkeä löytää keino päästä hengähtämään. Ei meillä ole minkäänlaista painetta pelillisellä puolella. Toki pelissä harmittaa, jos kavero nappaa pisteen, mutta pelien päättyttyä ei ole mitään väliä kuka voitti.

Pelit on pelattu ja sauna odottaa. Vasemmalta Ari Malin, Ahti Lindgren, Tuomo Söyriä, Kari Seppälä, Janne Holmqvist, Mika Känkänen, Reijo Vireä, Asko Kainulainen, Mikko Viitanen, Matti Lehtinen, Mikä Sirkiä, Kimmo Fresenius, Urho Suominen ja Timo Ahovaara.